

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Femeile între cuceritori și cuceritori

Bogdan Petriceicu Hașdeu, făcând o analiză a existenței dacilor, ca popor poetic al antichității,

„Din filosofia istoriei se scie, dōmnilorū, cā femeile au servitu totu-de un'a ca unu nodude legatura între elementulu cuceritoriu si elementulu cuceritu. Asié a fostu in Americ'a cucerita de spanioli, in Angli'a cucerita de normandi, in Siberi'a cucerita de muscali; asié este chiaru astadi in Algeri'a, cucerita de francesi. Asié a fostu in Spani'a dupa ce devenise provincia romana, despre care Titu-Liviu dice, cā populatiunea se immultiá din ostasi romani si femei barbare: „ex militibus romanis et ex hispanis mulieribus;“ éra prin urmare n'a potutu a nu fi totu asié si in Daci'a.

după istorisirea grecului Teopomp, daci „nu mergeau nici la ambasada lui Alexandru cel Mare fără a cânta!”. Din filozofia istoriei rezultă că „femeile au servit ca legătură între învinși și învingători”, după cum o dovedește cucerirea Americii de către spanioli, în Anglia cucerită de normanzi, în Spania cucerită de romani despre care Titus Livius zicea: „populația se înmulțește din ostași romani și femei barbare”. Asemenea exemple au fost posibile și pe teritoriul Daciei, era concluzia istoricului român, pe „câte vreme bărbatul se lupta, ori era expatriat, femeia, ființă slabă și simpatică oftează și se supune. E natural dar, ca și

coloniștilor și legionarilor romani, transmiterea copiilor odată cu laptele, sentimentul acelei gingașe doine de care ostașii lui Traian, popor sobru și prozaic nu avusese înainte nici o idee”.

Tradiția romanilor de a face curte femeilor dace, s-a conservat în această poezie națională, a doinei, datorită alianței romano-dacice, susținea Hașdeu. Balada lui Hercule, despre care Alecsandri credea că are origini din epoca romană, și în care eroul Hercule s-a oprit pe valea Cernei, și de atunci datează cântecul: „Cerno limpezie / Stai de-mi spune mie. / Despre trei surori / Ce-au plecat la flori./ Sora cea mai mare / S-a dus către mare, / Pe Dunăre-n jos / La un plai frumos; / Sora cea medină / S-a dus din grădină / Peste nouă munți / În codri cărunți / Sora cea mai mică / Și mai sălbatică / Plânge acolo-n stâncă / La umbra adâncă//”.

Apoi mândrul căpitan și-a repezit calul până la stânca sălbatică și a zis: „Să n-ai nici o frică / Fată sălbatică / Că te-oi lua-n brațe / Și tu mi da viață / Și te-oi acoperi / Și mi te-oi feri / De vânt și de soare / Cu o sărutare...//”. Și balada are sfârșitul învoielii fetei cu acea condiție a luatului de soție! Cu altă interpretare fetele fugite peste munți și văi, ori până la Dunăre, erau salvate de cavalerii ce le luat în căsătorie, chestiune valabilă și în vremea stăpânirii roame a Daciei.

În alte puncte privitoare la denumirea localităților din Dacia, Hașdeu susținea că se terminau cu sufixul „dava” – Argidava, Suzidava, Netindava, Carsidava, etc., sau numele unor râuri care par a fi de origine latină și nu slavă. Apoi faptul că litera „f” lipsește din denumiri era semnalată de către eruditul cercetător. Macedonenii, desprinși tot din ramura tracică, foloseau „b” în loc de „f” (Bilip, în loc de Filip), potrivit lui Carol Muler, pe care Hașdeu o apreciază ca justă. Ca o concluzie fială a discursului său mai observă faptul că expresia „lit'a cea spurcată” nu se adresa nimănui altcuiva de cât slavilor lituanieiini!